

TORAH CLASS

REDISCOVERING THE BIBLE

Seed of Abraham Ministries, Inc.

Acts Lesson 47 - Chapter 21

Acts 21 has brought Paul back to Jerusalem from the Aegean Sea region for 2 purposes: first, to obey the Torah commandment that he participates in the pilgrimage festival of Shavuot (Pentecost). Second, he was delivering money that he had collected from the various congregations he visited. The money was for 2 different purposes: 1) charity for the poor Believers in Jerusalem, and 2) the half-shekel Temple tax that every Jew, no matter where they lived, was to contribute annually for the operational expenses of the Temple. Thus, some of the money was given to James to be distributed; and some was given to the priests as the Temple tax.

The setting is this: Paul has completed his arduous journey from Macedonia to Jerusalem. It has been many years (perhaps as many as 20) since Paul has come to Jerusalem and met with James and the elders who form the leadership council of The Way. I want to stress that we cannot be 100% certain that Paul has stayed away from Jerusalem for 2 decades; it is only that the Scriptural record makes no mention that he had been in Jerusalem since he attended the Jerusalem Council meeting that we read about in Acts 15. This was the meeting whereby the issue of circumcision for gentiles was its cause; but also whereby a set of rules were issued (all the rules were prohibitions) for gentiles who wanted to join The Way. These rules insisted upon substantive lifestyle changes for new gentile Believers that dealt with diet, sexual practices, and involvement with idols. Yet, just because Paul's presence in Jerusalem wasn't recorded in the Bible is not ironclad proof that he hadn't come at other, but unrecorded, times. I personally find it hard to swallow that the pious Pharisee Sha'ul would have ignored the God-ordained Torah laws that required all Israelites to make 3 annual pilgrimages to the Temple in Jerusalem; once maybe, but for 15 or 20 straight years? These Biblical feasts had set the rhythm of Jewish society for centuries and the Feast laws were not optional for Jews; to not make the required pilgrimages was sin. That said, only a relatively small portion of the Jewish families living in the Diaspora ever made that journey, let alone making it 3 times per year. The cost in money and time was significant and beyond the practical means of most Diaspora Jews. So the other side of the coin is that I can see why Paul, himself a Diaspora Jew, may have elected to not make the God-commanded pilgrimages for several years in order to busy himself with evangelizing.

Then there is the matter of the contributions that Paul was collecting. It was a custom that every Jew (no matter where they lived) was to contribute a so-called half-shekel Temple tax annually. By design each adult male was supposed to bring it to the Temple and personally give it the priests much in the same attitude as offering a sacrifice. But since only a small portion of the millions of Diaspora Jews made the trip to Jerusalem, the local synagogue would collect the Temple tax and then a representative of that synagogue (or perhaps even of a group of synagogues) would take the combined collected

Handelingen Les 47 - Hoofdstuk 21

Handelingen 21 heeft Paulus uit de regio van de Egeïsche Zee voor twee doeleinden terug naar Jeruzalem gebracht: ten eerste om het gebod van Torah te gehoorzamen dat hij deelneemt aan het pelgrimsfeest van Shavuot (Pinksteren). Ten tweede leverde hij geld af dat hij had verzameld van de verschillende gemeenten die hij bezocht. Het geld was voor 2 verschillende doeleinden: 1) liefdadigheid voor de arme gelovigen in Jeruzalem, en 2) de halve shekel tempelbelasting die elke jood, ongeacht waar hij woonde, jaarlijks bijdroeg aan de operationele kosten van de tempel. Dus, een deel van het geld werd aan Jakobus gegeven om uitgedeeld te worden; en sommigen werden aan de priesters gegeven als de tempelbelasting.

De situatie is deze: Paulus heeft zijn moeizame reis van Macedonië naar Jeruzalem voltooid. Het is vele jaren (misschien wel twintig) geweest sinds Paulus naar Jeruzalem is gekomen en een ontmoeting heeft gehad met James en de oudsten die de leiderschapsraad van De Weg vormen. Ik wil benadrukken dat we er niet 100% zeker van kunnen zijn dat Paulus al twee decennia wegblijft van Jeruzalem; het is alleen dat de Schrift geen vermelding maakt dat hij in Jeruzalem was geweest sinds hij de bijeenkomst van de Raad van Jeruzalem bijwoonde waarover we in Handelingen 15 lezen. Dit was de bijeenkomst waarbij de kwestie van de besnijdenis voor de heidenen de oorzaak was; maar ook waardoor een reeks regels werd uitgegeven (alle regels waren verboden) voor heidenen die zich bij De Weg wilden aansluiten. Deze regels drongen aan op wezenlijke veranderingen in levensstijl voor nieuwe niet-Joodse gelovigen die zich bezighielden met dieet, seksuele praktijken en betrokkenheid bij afgoden. Maar juist omdat de aanwezigheid van Paulus in Jeruzalem niet in de Bijbel werd vermeld, is het geen ijdel bewijs dat hij niet op andere, maar niet-geregistreerde tijden was gekomen. Persoonlijk vind ik het moeilijk om door te slikken dat de vrome Farizeeër Sha'ul de door God bepaalde Torah-wetten zou hebben genegeerd die vereisten dat alle Israëlieten drie jaarlijkse pelgrimstochten maken naar de Tempel in Jeruzalem; een keer misschien, maar voor 15 of 20 opeenvolgende jaren? Deze bijbelse feesten hadden eeuwenlang het ritme van de Joodse samenleving bepaald en de Feestwetten waren niet optioneel voor Joden; de vereiste bedevaarten niet maken, was zonde. Dat gezegd hebbende, slechts een relatief klein deel van de Joodse families die in de Diaspora woonden, hebben die reis ooit gemaakt, laat staan dat ze het 3 keer per jaar hebben gemaakt. De kosten in geld en tijd waren aanzienlijk en hoger dan de praktische middelen van de meeste diaspora-joden. Dus de keerzijde van de medaille is dat ik kan zien waarom Paulus, zelf een diaspora-jood, mogelijk heeft gekozen om de door God gevraagde bedevaarten gedurende meerdere jaren niet te maken om zich met het evangeliseren bezig te houden. Dan is er de kwestie van de bijdragen die Paulus verzamelde. Het was een gewoonte dat elke Jood (ongeacht waar ze woonden) jaarlijks een zogenaamde halve-shekel tempelbelasting zou bijdragen. Elke volwassen man werd verondersteld dit naar de Tempel te brengen en persoonlijk de priesters te geven, veelal met dezelfde houding als het offeren van een offer. Maar omdat slechts een klein deel van de miljoenen diaspora-joden de reis naar Jeruzalem maakten, zou de lokale synagoge de Tempel-belasting innen en vervolgens zou een vertegenwoordiger van die synagoge (of misschien zelfs van een groep synagogen) de verzamelde verzamelde gelden meenemen naar de Tempel. Het was

funds to the Temple. It had become customary to collect and pay the Temple tax on the occasion of the Shavuot ceremonies. And by the way, there are reliable historical numbers available that tell us how many Jews were alive at this time. In 48 A.O. Emperor Claudius took a census that revealed that 6,994,000 Jews lived in the Roman Empire (and some lived outside of the Roman Empire so they weren't counted).

By the time of the destruction of the Temple a little over 20 years later, there were at least 8 million Jews alive and probably somewhat more, with about 2 million or so of them living in the Holy Land. Thus if even half a million Diaspora Jews journeyed to Jerusalem for the 3 pilgrimage feasts, that was still only perhaps 6 or 7% of the total Jewish population; a fraction of those who were supposed to come according to the Law. James and the elders of The Way greeted Paul with warmth and were anxious to hear what had been happening with Paul's ministry these past several years. They fully knew that he had a deep involvement with gentiles, both pagans and God-fearers. We are told that they were overjoyed to hear of Paul's great progress in bringing so many gentiles into the fold. It is noteworthy that their reaction is not to congratulate Paul, but rather to praise God for it, properly giving credit to where it is due. Paul must have taken some time to explain what had happened since we're told that he went into detail about it. In return, James explains to Paul that there had been amazing progress here in the Holy Land as well. He says that tens of thousands of Judeans (Jews who resided in the Roman Province of Judea) had come to faith; but they were also zealous for the Torah. It is my opinion that while we casually read this report and assume it to mean that Jews who already were zealous for the Torah (the Law) became Believers in Yeshua it can just as easily be taken to mean that as a result of their salvation in Christ they became zealous for the Torah. Although I am not a Jew, that is certainly what happened to me (even if not right away), and I know that many thousands of Christians, as a result of their faith, have become zealous for the Torah when, before salvation, they didn't even know what the Torah was.

The important point is that James is connecting faith in Yeshua with zealousness for the Torah and presenting it as something perfectly natural; and with this zealousness came a determination to obey God. But this also presents a problem because rumors have reached Jerusalem that Paul has been teaching the Diaspora Jews to NOT obey God. Specifically the issue of circumcision once again pops-up. The rumors say that Paul has not only been teaching against the requirement set down by Moses for male circumcision, but also that Paul told the Believing Jews of the Diaspora that they could cease obeying Jewish customs. Let me be clear: the passage says that even though Paul told James in detail about what had been happening with the gentiles he was evangelizing, the rumors against Paul were NOT about these gentiles; rather they were about the Jews Paul was dealing with. Therefore for Jews, adherence to Jewish customs and traditions was a significant issue, but it really didn't trouble them very much about whatever the gentiles did or didn't do. Our CJB uses the word "traditions" instead of "customs" (as we find in most Bibles) and that is certainly the better translation from the Jewish perspective of the timeframe of when this passage was written. To gentile Christian ears this basically sounds like an accusation that Paul isn't obeying the Biblical laws of Moses; but that really isn't it.

We've discussed on numerous occasions that Jewish law (*Halakhah*) was the root of religious authority and lifestyle in Judaism. And Jewish law was a fusion of the Biblical laws of Moses along with Traditions that had been developed in the synagogue, and then generously peppered with ancient cultural customs of the Jewish people. Just as in Christianity whereby to the minds of average Christians there is no

gebruikelijk geworden om de Tempelbelasting ter gelegenheid van de Shavuot-ceremonies te innen en te betalen., Er zijn trouwens betrouwbare historische cijfers beschikbaar die ons vertellen hoeveel Joden er op dit moment in leven waren. In 48 A.O hield Keizer Claudius een volkstelling die onthulde dat 6.994.000 Joden in het Romeinse Rijk leefden (en sommigen woonden buiten het Romeinse rijk, zodat ze niet werden meegeteld).

Tegen de tijd van de verwoesting van de Tempel, iets meer dan 20 jaar later, leefden er minstens 8 miljoen Joden en mogelijk iets meer, waarvan zo'n 2 miljoen in het Heilige Land levend. Dus als zelfs een half miljoen diaspora-Joden naar Jeruzalem reisden voor de 3 bedevaartsfeesten, was dat nog steeds misschien slechts 6 of 7% van de totale Joodse bevolking; een fractie van hen die volgens de Wet verondersteld werden te komen. Jakobus en de oudsten van De Weg begroetten Paulus warm en wilden graag horen wat er de afgelopen jaren met Paulus' bediening was gebeurd. Ze wisten dat hij erg betrokken was met niet-Joden, zowel heidenen als godvrezenden. Er wordt ons verteld dat zij erg blij waren om te horen dat Paulus grote vorderingen maakte door zoveel niet-Joden in de schaapskooi te brengen. Het is opmerkelijk dat hun reactie niet was om Paulus te feliciteren, maar eerder om God ervoor te loven, en op gepaste wijze daar de eer te brengen waar die hoorde. Paulus moet wat tijd hebben genomen om uit te leggen wat er is gebeurd aangezien ons verteld wordt dat hij er uitvoerig over sprak. In ruil daarvoor legt Jakobus aan Paulus uit dat er ook hier in het Heilige Land verbazingwekkende vooruitgang is geboekt. Hij zegt dat tienduizenden Judeeërs (Joden die in de Romeinse provincie Judea woonden) tot geloof waren gekomen; maar zij waren ook ijverig voor de Torah. Ik ben van mening dat terwijl we dit verslag terloops lezen en aannemen dat dit betekent dat Joden die al ijverig waren voor de Torah (de Wet), gelovigen in Yeshua werden, het net zo gemakkelijk kan worden opgevat als te betekenen dat als gevolg van hun redding in Christus zij ijverig werden voor de Torah. Hoewel ik geen jood ben, is dat zeker wat mij overkwam (zelfs als het niet meteen was), en ik weet dat vele duizenden christenen, als gevolg van hun geloof, ijverig zijn geworden voor de Torah, terwijl ze, vóór hun redding, niet eens wisten wat de Torah was.

Het belangrijke punt is dat Jakobus het geloof in Yeshua verbindt met ijver voor de Torah en het presenteert als iets volkomen natuurlijk; en met deze ijver kwam vastberadenheid om God te gehoorzamen. Maar dit is ook een probleem omdat geruchten Jeruzalem hebben bereikt dat Paulus de Diaspora Joden heeft onderricht om God NIET te gehoorzamen. Specifiek komt het probleem van de besnijdenis opnieuw naar voren. De geruchten zeggen dat Paulus niet alleen heeft onderwezen tegen de eis die door Mozes is gesteld voor de besnijdenis van de man, maar ook dat Paulus de gelovige Joden van de diaspora vertelde dat ze konden ophouden met het gehoorzamen van Joodse gebruiken. Laat me duidelijk zijn: de passage zegt dat, hoewel Paulus Jakobus in detail vertelde over wat er met de niet-joden was gebeurd die hij evangeliseerde, de geruchten tegen Paulus NIET over deze niet-Joden gingen; veeleer gingen ze over de Joden waarmee Paulus te maken had. Daarom was voor Joden de naleving van Joodse gebruiken en tradities een belangrijk probleem, maar het maakte voor hen weinig uit wat de niet-Joden wel of niet deden. Onze CJB gebruikt het woord "tradities" in plaats van "gewoontes" (zoals we in de meeste Bijbels vinden) en dat is zeker de betere vertaling vanuit het joodse perspectief van het tijdsbestek waarin deze passage werd geschreven. Voor heidens-christelijke oren klinkt dit in feite als een beschuldiging dat Paulus de Bijbelse wetten van Mozes niet gehoorzaamt; maar dat is het echt niet.

We hebben bij talloze gelegenheden besproken dat de Joodse wet (*Halacha*) de kern was van religieus gezag en levensstijl in het Jodendom. En de Joodse wet was een samensmelting van de Bijbelse wetten van Mozes met tradities die in de synagoge waren ontwikkeld, en vervolgens genereus gepeperd met oude culturele gebruiken van het Joodse volk. Net als in het christendom, waarbij voor de gemiddelde christenen geen

discernable difference between a Church doctrine, a Church tradition, and the Holy Scriptures, so in the minds of average Jews there is no discernable difference between a Jewish Tradition, a Jewish custom, and the Biblical Laws of Moses. In both religions it is assumed that the doctrines and Traditions decided by their religious authorities accurately reflect the meaning and intent of the Bible. So the thought is that if you are following a Tradition or custom, then for all intents and purposes you must be following the Bible. Thus in verse 21 when James speaks of Paul teaching the Jews to apostatize from Moses, as well as from circumcision and even from Jewish traditions and customs, he is speaking about apostatizing from **Halakhah**; the entire body of Jewish Law. Further it was simply long established Jewish shorthand to say that one was to obey Moses, when what that technically meant is to obey the **laws** of Moses. Thus from a scholarly viewpoint to apostatize from Moses means to apostatize from the commandments of God given to Moses on Mt. Sinai. However by New Testament times, in the common way of speaking, to apostatize from Moses really meant to apostatize from **Halakhah**. But then there was yet another serious issue brought up that just won't go away regarding Believers: the issue of circumcision. Interestingly the complaint of the zealous Judean Believers is not that Paul is against circumcising gentiles, but rather that he is against circumcising fellow Jews. Circumcision is the Biblical sign that a person is a member of God's covenant people. So essentially a Jew who refuses circumcision removes himself from being Jewish. Paul is being accused, then, of converting Jews to gentiles by teaching against circumcision; of course Paul did no such thing. However within a few more decades this would be exactly what the gentile controlled Church would demand and ordain as a fundamental Christian doctrine. That is, the Church Bishops agreed that indeed circumcision was the sign of being part of God's covenant people; and the Church wanted no part of it. Therefore it was decided that to be a Christian one could NOT be circumcised. In fact if a Jew wanted to follow Christ, he, too, could NOT be circumcised. Why? Because to the Jewish community, and to the gentile community, by refusing circumcision a Jew renounced his Hebrew heritage and became a gentile. The Church wished to be a gentiles-only institution and for a long time used a prohibition against circumcision to enforce it. OK. With those preliminaries out of the way, verse 22 is where the rubber hits the road. James asks a rhetorical question of Paul: what is to be done? I say rhetorical because he's already thought this through and knows exactly what he's going to do. These tens of thousands of local Jews who are in Jerusalem for the holy feast of Shavuot (Believing Jews who are upset because they think that Paul is a traitor to Judaism) are going to know right away that Paul has arrived and this is going to lead to confrontation and trouble. So, indeed, what is to be done? What comes next makes it crystal clear that James knew he needed Paul's help to squelch this dangerous and unfounded rumor. That is, James knew Paul well enough that he knew that Paul was not doing what he was accused of. So James's solution is to have a public display by Paul that would demonstrate once and for all his continuing devotion to Jewish Law. Before getting in to the particulars of that demonstration, however, let's see what some of the revered Early Church Fathers thought about this situation with Paul and the rumors that were flying around, and how James decided to handle it, here in Acts 21. In a letter (called Letter 82) that he wrote a little after 400 A.O., Augustine had this to say:

"It is quite clear, I think, that James gave his advice in order to show the falsity of the views supposed to be Paul's, which certain Jews who had come to believe in Christ, but who were still

waarneembaar verschil bestaat tussen een kerkleer, een kerktraditie en de heilige geschriften, is er in de geest van de gemiddelde joden geen waarneembaar verschil tussen een joodse traditie, een joods gebruik en de Bijbelse wetten van Mozes. In beide religies wordt aangenomen dat de doctrines en tradities die door hun religieuze autoriteiten zijn vastgesteld, nauwkeurig de betekenis en bedoeling van de Bijbel weergeven. Dus de gedachte is dat als je een Traditie of een gewoonte volgt, je in de meeste gevallen de Bijbel aan het volgen moet zijn. Dus in vers 21, wanneer Jakobus spreekt over Paulus die de Joden onderwijst om zich af te keren van Mozes, evenals van besnijdenis en zelfs van Joodse tradities en gebruiken, spreekt hij over afvalligheid van **Halacha**; het hele lichaam van de Joodse Wet. Verder was het een lang gevestigde Joodse beknoptheid om te zeggen dat men Mozes moest gehoorzamen, terwijl dat technisch gezien betekende dat men zich aan de **wetten** van Mozes moest houden.. Dus vanuit een wetenschappelijk oogpunt betekent het afvallig worden van Mozes afvallig worden van de geboden van God die aan Mozes op de berg Sinai zijn gegeven. Echter, in de tijd van het Nieuwe Testament betekende, in de gebruikelijke manier van spreken, afvallen van Mozes echt afvallen van **Halacha**. Maar toen was er nog een andere ernstige kwestie die naar voren kwam waar gelovigen gewoon niet aan voorbij kunnen: de kwestie van de besnijdenis. Merkwaardig genoeg is de klacht van de ijverige Jodse gelovigen niet dat Paulus tegen het besnijden van niet-Joden is, maar eerder dat hij tegen het besnijden van mede-Joden is. Besnijdenis is het Bijbelse teken dat iemand lid is van Gods verbondsvolk. Dus in wezen verwijderd een Jood, die de besnijdenis afwijst, zichzelf van het joods zijn. Paulus wordt dan beschuldigd van het bekeren van Joden tot niet-Joden door tegen de besnijdenis te onderwijzen; iets wat Paulus natuurlijk niet deed. Maar binnen een paar decennia zou dit precies zijn wat de niet-Joodse gecontroleerde kerk zou eisen en als een fundamentele christelijke doctrine zou verordenen. Dat wil zeggen, de kerkbisschoppen waren het erover eens dat de besnijdenis inderdaad het teken was dat ze deel uitmaakten van Gods verbondsvolk; en de kerk wilde er geen deel van uitmaken. Daarom werd besloten dat om een christen te zijn, men NIET besneden kon zijn. In feite, als een Jood Christus wilde volgen, kon ook hij NIET besneden zijn. Waarom? Omdat voor de Joodse gemeenschap, en voor de niet-Joodse gemeenschap, door een besnijdenis te weigeren, een Jood afstand deed van zijn Hebreeuwse afkomst en een niet-Jood werd. De kerk wilde een niet-Joodse instelling zijn en gebruikte lange tijd een verbod op besnijdenis om dit te handhaven. OK. Met dit in het achterhoofd, komen we bij vers 22. Jakobus stelt een retorische vraag aan Paulus: wat moet er gebeuren? Ik zeg retoric omdat hij hier al over heeft nagedacht en precies weet wat hij gaat doen. Deze tienduizenden lokale Joden die in Jeruzalem zijn voor het heilige feest van Shavuot (Gelovige Joden die overtuurd zijn omdat ze denken dat Paulus een verrader is van het Jodisme) zullen meteen weten dat Paulus is aangekomen en dit zal tot confrontatie en problemen leiden. Dus, inderdaad, wat moet er gedaan worden? Wat hierna komt maakt kristalhelder dat James wist dat hij Paulus' hulp nodig had om dit gevaarlijke en ongegronde gerucht te onderdrukken. Dat wil zeggen, Jakobus kende Paulus goed genoeg en hij wist dat Paulus niet deed waar hij van beschuldigd werd. Dus de oplossing van Jakobus is om een openbaar vertoon met Paulus te hebben dat eens en voor altijd zijn voortdurende toewijding aan de Joodse Wet zou tonen. Laten we, voordat we op de bijzonderheden van die demonstratie ingaan, eens kijken wat enkele gerespecteerde vroege kerkvaders dachten over deze situatie met Paulus en de geruchten die de ronde deden, en over hoe Jakobus hier in Handelingen 21 besloot om het aan te pakken. In een brief (genaamd Brief 82) die hij iets na 400 AD schreef, had Augustinus dit te zeggen:

"Het is vrij duidelijk, denk ik, dat Jakobus zijn advies gaf om de valsheid te laten zien van de opvattingen die verondersteld werden van Paulus te zijn, die bepaalde Joden die in Christus waren gaan geloven,

zealous for the law, had heard about him, namely, that through the teaching of Christ the commandments, written by the direction of God and transmitted by Moses to the fathers, were to be thought sacrilegious and worthy of rejection. These reports were not circulated about Paul by those who understood the spirit in which the Jewish converts felt bound to those observances, namely, because of their being prescribed by divine authority and for the sake of the prophetic holiness of those ceremonies but NOT for the attaining of salvation"

If only the Church at large had listened to Augustine she might not have embarked on the terrible path of anti-Semitism and anti-Law that she has followed for 19 centuries. It is a path that has resulted in a number of wrong minded doctrines that have not only put up a wall between Jews and Christians, but also has mischaracterized God's Word concerning our all-important relationship with Him. Augustine rightly says that it was Christ's own teaching of God's commandments that validated that the Law was still alive and relevant (he was probably referring to Matthew 5). But certain Jews (some of the myriads of Judean Jews) who had come to believe in Christ also believed a slanderous lie that Paul was teaching that Believing Jews should now regard observance of the Law as a bad thing (sacrilegious) and thus should reject the Law of Moses. But what I especially appreciate is where Augustine points out that while the Law still carried the same divine authority it always had, the Law was **not** for attaining salvation. Exactly right. The Law was not now, and never had been, for the purpose of attaining salvation. Trusting Christ is how Jews or gentiles obtained salvation; but that reality didn't somehow abolish the Law. It was never an either/or proposition (that Grace replaces Law or that one must choose between Grace or Law), or that the new replaces the old. As Augustine points out, that fact comes from God and was taught by Christ Himself.

So here we have one Early Church Father, Augustine, (whose voice was ignored on this and other matters, overridden by the Rome-based Church Bishops) who understands our pertinent passage in Acts literally and therefore correctly. But now listen to another early Church Father, Chrysostom, who lived at the same time as Augustine. Unfortunately what we hear from Chrysostom is him upholding the accepted Roman Church doctrine that the Law was dead and gone and so no one, Jew or gentile, had any business following it.

"Against this Paul defends himself and shows that he does this not of his choice. How did they persuade him? It was part of the divine plan, and (it was) condescension on his part. So this was no hindrance to the preaching, since it was they themselves who decided such things. So he does not accuse Peter in any way. For what he himself did here is what Peter did on that occasion when he held his peace and established his doctrine he had to do something more to persuade them that you observe the Law. Condescension is what it is. Do not be alarmed."

I have in earlier Acts lessons familiarized you with this same line of tortured reasoning from a number of Early Church Fathers about positions they have taken against the continuing relevance of the Law; positions which without their fanciful distortions are otherwise not defensible. Their position is that Paul (and Peter and in some cases James) are insincere when the Scriptures find them observing the Law or telling others to do so. Thus whenever we find them

maar die nog steeds ijverig waren voor de wet, over hem hadden gehoord, namelijk dat door de leer van Christus de geboden, geschreven op aangeven van God en aan de vadersen overgedragen door Mozes, als heiligschennend en verwerping waard moeten worden beschouwd. Deze berichten werden niet over Paulus verspreid door hen, die de geest begrepen, waarin de Joodse bekeerlingen zich aan deze voorschriften gebonden voelden, namelijk omdat zij door het goddelijk gezag voorgeschreven waren en ten behoeve van de profetische heiligheid van deze ceremonies, maar NIET ten behoeve van het bereiken van het heil."

Als alleen de kerk in het algemeen naar Augustinus had geluisterd, was ze misschien niet begonnen aan het verschrikkelijke pad van antisemitisme en anti-Wet dat ze al 19 eeuwen gevolgd heeft. Het is een pad dat heeft geresulteerd in een aantal verkeerd gerichte doctrines die niet alleen een muur tussen Joden en Christenen hebben opgezet, maar die ook Gods Woord ten opzichte van onze uiterst belangrijke relatie met Hem ten onrechte heeft gekenmerkt. Augustinus zegt terecht dat het Christus' eigen leer van Gods geboden was die bevestigde dat de wet nog steeds levend en relevant was (hij verwees waarschijnlijk naar Mattheüs 5). Maar bepaalde Joden (enkele van de ontelbare Judeese Joden) die waren gaan geloven in Christus geloofden ook een lasterlijke leugen dat Paulus leerde dat gelovige Joden de naleving van de wet nu als een slechte zaak (heiligschennend) moeten beschouwen en dus de Wet van Mozes verwerpen. Maar wat ik vooral op prijs stel, is waar Augustinus erop wijst dat terwijl de Wet nog steeds hetzelfde goddelijke gezag droeg als altijd, de Wet er **niet** was om verlossing te bereiken. Correct. De Wet was niet nu, en nooit geweest, met het doel om redding te bereiken. Vertrouwen op Christus is hoe joden of niet-Joden verlossing verkregen; maar die realiteit heeft op de een of andere manier de Wet niet afgeschafft. Het was nooit een of/of voorstel (dat genade de wet vervangt of dat iemand moet kiezen tussen gratie of wet), of dat het nieuwe het oude vervangt. Zoals Augustinus opmerkt, komt dat feit van God en werd ons door Christus zelf onderwezen. Dus hier hebben we één vroege kerkvader, Augustinus, (wiens stem werd genegeerd over deze en andere zaken, door de in Rome gevestigde kerk bisschoppen overschreven) die onze relevante passage in Handelingen letterlijk en daarom correct begrijpt. Maar luister nu naar een andere vroege kerkvader, Chrysostomus, die in dezelfde tijd als Augustinus leefde. Jammer genoeg is wat wij van Chrysostomus horen, dat hij de aanvaarde doctrine van de Roomse kerk bevestigt dat de Wet dood en weg was en dat dus niemand, jood of niet-Jood, er wat mee te maken heeft.

"Hiertegen verdedigt Paulus zichzelf en laat zien dat hij dit niet vanuit zijn eigen keuze doet. Hoe hebben ze hem overgehaald? Het maakte deel uit van het goddelijk plan en het was neerbuigendheid van zijn kant." Dit was dus geen belemmering voor de prediking, omdat zij het zelf waren die zulke dingen besloten. Hij beschuldigt Petrus dus op geen enkele manier, want wat hij zelf hier deed, was wat Petrus bij die gelegenheid deed, toen hij stil was en zijn leer vaststelde dat hij iets moest doen om hen te overtuigen dat u de wet naleeft. Neerbuigendheid is wat het is. Wees niet gealarmeerd."

Ik heb in eerdere Handelingen-lessen je vertrouwd gemaakt met dezelfde lijn van kwellende redeneringen van een aantal vroege kerkvaders over standpunten die ze hebben ingenomen tegen de blijvende relevantie van de Wet; posities die zonder hun grillige verstoringen anderszins niet verdedigbaar zijn. Hun positie is dat Paulus (en Petrus en in sommige gevallen Jakobus) onoprecht zijn wanneer de Schrift vermeldt dat ze de Wet naleven of tegen anderen zeggen dat te doen. Dus wanneer we ze persoonlijk de

personally obeying the Law, or telling others to obey it, it is not by their free will or choice that they do so. Rather their circumstances are compelling them to pretend; but these Early Church Fathers say that they are pretending to be obedient to the Law in order to serve the greater good of expanding the Gospel so that they can get rid of the Law. The idea is that Paul, Peter, and James are deceiving others in words and deeds so that more people might receive salvation. Here Chrysostom tells his readers to therefore "not be alarmed" by what the Biblical text plainly says. It is rather that Paul was merely being "condescending" (to use Chrysostom's term) by agreeing to James's instruction to participate in a holy vow offering and to pay for 4 others to do so as well. But ultimately this was God's divine plan, says Chrysostom, that it happen this way; therefore neither Paul nor James was doing any wrong by their insincerity and play acting.

Does this not make you angry? If it doesn't, why doesn't it? Here we have the recorded words of one of the men who was instrumental in shaping the fundamental doctrines that the Church is built upon saying that Paul, Peter and James don't mean what they say or do when it comes to the Law of Moses; it was all for show. Rather they are intentionally deceiving the new Believers (and potential new Believers) for their own good. And that God is the father of this deception; but it's OK because it's all part of His divine plan that all these New Testament writers keep obeying the Law and urging others to do so but later, after they've converted more people, then they'll tell them the truth. Happily we have a plain admission by Augustine that indeed it was Christ's own teaching that His followers should obey the Commandments. But sadly that Church Father was not listened to very much because he wouldn't follow in lockstep with the agenda of the Bishops of Rome and their allies.

Getting back to our passage in Acts, in verse 23 James begins to tell Paul exactly what he needs to do to put down this false rumor against him. Paul is to go with 4 men who are under a vow; pay his and their expenses, and go through the standard purification procedures that include altar sacrifices. This way, says James in verse 24, these upset Judean Jewish Believers will see for themselves that the rumors they have heard about Paul are false, and that in fact Paul himself keeps the Torah scrupulously. I've said on numerous occasions that it is the Book of Acts that defines who the historical Paul is; and that without the Book of Acts then it is all too easy to distort Paul's several Epistles and make them sound as though he was anti-Law, even anti-Jewish. But here in Acts 21 it is made abundantly clear that Paul himself obeyed the Law. So just so there is no doubt or ambiguity about this fact, I'll repeat this verse to you from a couple of common English Bible versions so that it is explicit to all who are listening that the words and intent agree no matter which version you read from.

KJV Acts 21:24 *Then take, and purify thyself with them, and be at charges with them, that they may shave their heads: and all may know that those things, whereof they were informed concerning thee, are nothing; but that thou thyself also walkest orderly, and keepest the law.*

NIV Acts 21:24 *Take these men, join in their purification rites and pay their expenses, so that they can have their heads shaved. Then everybody will know there is no truth in these reports about you, but that you yourself are living in obedience to the law.*

RSV Acts 21:24 *take these men and purify yourself along with them and pay their expenses, so that they may shave their heads. Thus all will know that there is nothing in what*

Wet zien gehoorzamen, of anderen vertellen te gehoorzamen, is het niet uit hun vrije wil of keuze dat ze dat doen. Veeleer dwingen hun omstandigheden hen om te doen alsof; maar deze vroege kerkvaders zeggen dat ze doen alsof ze gehoorzaam zijn aan de Wet om het grotere goed van het uitbreiden van het evangelie te dienen, zodat ze zich van de wet kunnen ontdoen. Het idee is dat Paulus, Petrus en Jakobus anderen bedriegen in woorden en daden, zodat meer mensen de zaligheid kunnen ontvangen. Hier vertelt Chrysostomus zijn lezers om "niet ongerust" te zijn door wat de Bijbelse tekst duidelijk zegt. Het is veeleer dat Paulus alleen maar "neerbuigend" was (om de termijn van Chrysostomus te gebruiken) door in te stemmen met de instructie van Jakob om deel te nemen aan een heilig gelofteoffer en om er voor 4 anderen ook voor te betalen. Maar uiteindelijk was dit Gods goddelijke plan, zegt Chrysostomus, dat het op deze manier gebeurt; daarom deden noch Paulus noch Jakobus iets verkeerd door hun onoprechtheid en acteren. Maakt dit je niet boos? Als dat niet zo is, waarom niet? Hier hebben we de opgenomen woorden van een van de mannen die behulpzaam was bij het vormen van de fundamentele doctrines waarop de kerk is gebouwd door te zeggen dat Paulus, Petrus en Jakobus niet bedoelen wat ze zeggen of doen als het gaat om de wet van Mozes; het was allemaal voor de show. Integendeel, ze bedriegen opzettelijk de nieuwe Gelovigen (en potentiële nieuwe Gelovigen) voor hun eigen bestwil. En dat God de vader is van deze misleiding; maar het is OK omdat het allemaal deel uitmaakt van Zijn goddelijke plan dat al deze nieuwtestamentische schrijvers de wet blijven gehoorzamen en anderen aansporen om dit te doen maar later, nadat ze meer mensen hebben bekeerd, dan zullen ze hen de waarheid vertellen. Gelukkig hebben we een duidelijke verklaring van Augustinus dat het inderdaad Christus' eigen leer was dat zijn volgelingen de geboden moesten gehoorzamen. Maar helaas werd er niet veel naar die kerkvader geluisterd, omdat hij de agenda van de bisschoppen van Rome en hun bondgenoten niet zomaar één front vormde.

In vers 23 in Handelingen begint Jakobus precies aan Paulus te vertellen wat hij moet doen om dit valse gerucht tegen hem neer te slaan. Paulus moet met vier mannen meegaan die onder eed zijn; zijn en hun uitgaven betalen, en door de standaard reinigingsprocedures gaan die bij altaaroffers horen. Op deze manier, zegt Jakobus in vers 24, zullen deze Judese Joodse gelovigen die overstuurd zijn, vanzelf zien dat de geruchten die ze over Paulus hebben gehoord onjuist zijn, en dat Paulus zelf de Torah in feite nauwgezet houdt. Ik heb meermaals gezegd dat het boek Handelingen bepaalt wie de historische Paulus is; en dat zonder het boek Handelingen het maar al te gemakkelijk is om de verschillende brieven van Paulus te vervormen en te laten klinken alsof hij anti-Wet was, zelfs anti-Joods. Maar hier in Handelingen 21 wordt overduidelijk gemaakt dat Paulus zelf de wet gehoorzaamde. Er is dus geen twijfel of onduidelijkheid over dit feit; ik zal dit vers voor u herhalen vanuit een aantal gangbare Bijbelversies, zodat het expliciet is voor iedereen die luistert dat de woorden en intenties overeenstemmen, ongeacht uit welke versie u leest.

HSV 21:24 *Neem die bij u, reinig u samen met hen en betaal voor hen de kosten van de offers, zodat zij zich het hoofd kunnen laten scheren en allen kunnen weten dat er niets waar is van wat hun over u verteld is, maar dat u zo wandelt dat u ook zelf de wet in acht neemt.*

NB 21:24 *neem hen bij je, heilig je samen met hen en betaal voor hen de kosten zodat zij hun hoofd kunnen laten scheren, en allen zullen erkennen dat van de dingen die over jou onderwezen worden niets (waar) is, nee, dat jouw lijn is dat je ook zelf de Wet bewaakt;*

KBS 21:24 *neem dezen mee, laat u met hen reinigen en betaal voor hen de kosten om zich het hoofd te laten scheren. Dan zullen allen inzien, dat er niets waar is van wat ze over u hebben horen*

they have been told about you but that you yourself live in observance of the law.

Every version that I checked (and it was many) has it that James is having Paul perform this vow offering and ritual purification so that everyone can visibly and tangibly see that Paul keeps and obeys the Law.

Now for the \$64,000 question: when verse 24 says that Paul was being obedient to the Law, what does that mean?

Remember: just moments earlier James said that his goal was to publically demonstrate that Paul did not apostatize from Moses or the Traditions.

CJB Acts 21:21 Now what they have been told about you is that you are teaching all the Jews living among the Goyim to apostatize from Moshe, telling them not to have a b'rit-milah for their sons and not to follow the traditions.

Thus James is clearly talking about **Halakhah**, the overall body of Jewish Law that had developed especially since the creation of the synagogue system during or shortly after the Babylonian exile. And **Halakhah**, Jewish Law, consisted of a fusion of the Biblical laws of Moses as given on Mt. Sinai, plus the Traditions of the Rabbis, and the many long held Jewish cultural customs. In Greek the word we find in the original Scripture to describe this is **nomos** which is usually translated in English Bibles as "law" (nothing wrong with that translation). However as the most authoritative Lexicons on Greek in use today explain (those such as the Friberg or the Thayer Lexicons), the term **nomos** means: "anything established, anything received by usage, a custom, a law, or a command". Thus **nomos** can be used in a number of ways, it has a wide range of meaning, and we have to derive from the context how the author means for us to take it in any given circumstance. As used in Acts 21:24, **nomos** is meant as a general term to denote not only an obedience to God's commandments but also an allegiance to their Hebrew heritage and an unwavering identity as a Jew and all that entails. So James is having Paul prove to all these Jews who have gathered in Jerusalem for Shavuot that he remains fully Jewish and fully committed to Jewish practices and traditional religious beliefs. And when one honestly and fairly reads Paul in his Epistles and reads what Luke says about Paul in Acts, within the Hebrew context that is the entire Holy Bible, then we find that Paul indeed remained fully Jewish and fully committed to Jewish practices. All that changed in Paul is that he came to understand that Yeshua of Nazareth was the Messiah that Israel had been waiting for (for centuries), and that Yeshua was the Son of God.

So of all the possible things that James might ask Paul to do, why would he choose to have him participate in a vow offering and a ritual purification? It is because undertaking a vow was seen in Paul's day as an affirmation of one's devotion to the Laws of Moses and to the sanctity of the Temple. It is fascinating that we see that Herod Agrippa (Herod the Great's son) had done the same thing some years earlier. In Josephus's historical work *Antiquities*, he says this:

"Agrippa naturally, since he was to go back with improved fortunes, turned quickly homewards. On entering Jerusalem, he offered sacrifices of thanksgiving, omitting none of the ritual enjoined by our law. Accordingly he also arranged for a very considerable number of Nazarites to be shorn".

So from a Jewish cultural perspective not only does it prove a person's loyalty to Judaism to offer sacrifices in the

vertellen, maar dat gij ook zelf trouw de Wet blijft onderhouden.

Elke versie die ik controleerde (en het waren er veel) zegt dat Jakobus Paulus zijn belofte en ritueel zuivering laat uitvoeren, zodat iedereen zichtbaar en voelbaar kan zien dat Paulus de Wet houdt en gehoorzaamt.

Nu voor de hamvraag: wanneer vers 24 zegt dat Paulus gehoorzaam was aan de Wet, wat betekent dat dan? Bedenk dat enkele ogenblikken eerder Jakobus zei dat het zijn doel was om publiekelijk aan te tonen dat Paulus niet afvallig was van Mozes of de Tradities.

CJB Handelingen 21:21 Nu, wat hen over u is verteld, is dat u alle Joden die onder de Goyim leven, leert Moshe te verlaten, door hen te vertellen geen b'rit-milah voor hun zonen te hebben en niet de tradities te volgen.

Dus spreekt Jakobus duidelijk over **Halakhah**, het algehele lichaam van de Joodse Wet dat zich had ontwikkeld sinds de oprichting van het synagogesysteem tijdens of kort na de Babylonische ballingschap. En **Halakhah**, de Joodse Wet, bestond uit een versmelting van de Bijbelse wetten van Mozes zoals gegeven op de berg Sinai, plus de Tradities van de rabbijnen, en de vele al lang bestaande Joodse culturele gebruiken. In het Grieks is het woord dat we in de originele Schrift vinden om dit te beschrijven **nomos**, wat gewoonlijk in Bijbels wordt vertaald als "wet" (niets mis met die vertaling). Maar zoals de meest gezaghebbende Griekse woordenboeken die vandaag in gebruik zijn (zoals de Friberg of de Thayer Lexicons), betekent de term **nomos**: "alles wat is vastgesteld, alles wat door gebruik is ontvangen, een gewoonte, een wet of een bevel". **Nomos** kan dus op een aantal manieren worden gebruikt, het heeft een breed scala betekenissen en we moeten uit de context afleiden hoe de auteur het voor ons weergeeft om het in een bepaalde situatie te zien. Zoals gebruikt in Handelingen 21:24, is **nomos** bedoeld als een algemene term om niet alleen een gehoorzaamheid aan Gods geboden aan te duiden, maar ook een loyaliteit aan hun Hebreeuwse afkomst en een niet-aflatende identiteit als Jood en alles wat dat inhoudt. Dus Jakobus laat Paulus voor al deze Joden, die zich in Jeruzalem hebben verzameld voor Shavuot, bewijzen dat hij volledig Joods blijft en volledig toegewijd is aan Joodse gebruiken en traditionele religieuze overtuigingen. En wanneer men oprecht en eerlijk Paulus in zijn Brieven leest en leest wat Lucas over Paulus zegt in Handelingen, binnen de Hebreeuwse context welke de hele Bijbel geldt, dan ontdekken we dat Paulus inderdaad volledig Joods bleef en volledig toegewijd was aan Joodse gebruiken. Het enige dat in Paulus veranderde was dat hij ging begrijpen dat Yeshua van Nazareth de Messias was waarnaar Israël (al eeuwen) had gewacht, en dat Yeshua de Zoon van God was.

Dus van alle mogelijke dingen die Jakobus kon vragen aan Paulus, waarom zou hij ervoor kiezen om hem te laten deelnemen aan een gelofteoffer en een rituele reiniging? Dat is omdat het ondernemen van een gelofte in de tijd van Paulus werd gezien als een bevestiging van iemands toewijding aan de Wetten van Mozes en de heiligheid van de Tempel. Het is fascinerend dat we zien dat Herodes Agrippa (de zoon van Herodes de Grote) enkele jaren eerder hetzelfde had gedaan. In Josephus' historische werk *Antiquities* (boek XIX, [293-294]) zegt hij dit:

"Het lag voor de hand dat Agrippa – zijn positie was immers aanmerkelijk verbeterd – alle haast maakte met zijn terugkeer en dat hij, in Jeruzalem aangekomen, dankoffers opdroeg, waarbij hij zich nauwgezet hield aan de voorschriften van de Joodse wet. Om dezelfde reden regelde hij ook dat een groot aantal Nazireeërs zich lieten scheren".

Dus vanuit een Joods cultureel perspectief bewijst het offers brengen in de Tempel niet alleen de loyaliteit van iemand aan het

Temple, but it was regarded as particularly meritorious if one paid for the vow offerings of others. Notice that James says that "**we** have" 4 men who are under a vow; the "we" apparently meaning that the 4 were members of The Way: they were Believers. So picture this: 4 Believing Jews were just completing a vow, and were about to ritually purify themselves and then go into the Temple to sacrifice at the altar. Wait; haven't we been taught that the Law is dead and gone? Apparently Believers in Paul's day didn't think so. This vow offering in verse 24 clearly was the formal ending of a Nazarite vow, the length of which was usually 30 days (one lunar cycle). Exactly what was vowed by these 4 Believing Jews is not told to us; but it doesn't really matter because common to all vows of this type were that one could not drink wine or any grape product, or become ritually unclean, or cut their hair at any time during that 30 days. At the end of the vow period the candidate was to bring 3 different offerings of sacrifice to the Temple: a peace offering, a sin offering, and a whole-offering. This was an expensive proposition; so for Paul to pay for 4 men plus himself showed an extraordinary level of dedication and generosity to those who were watching him. As important as Paul was to the movement it was James's intent that Paul's actions would make an impact such that it would be nearly impossible for those skeptical Jews to continue believing the false rumor that Paul had turned away from Judaism. Verse 25 is fascinating; what is James trying to communicate? Why remind Paul of the very thing he was instrumental in bringing about, concerning the requirements that the Jerusalem Council put on gentiles who wanted to join The Way? To James there was apparently some connection between what Paul was doing with the gentiles and the belief among the Judean Jews that Paul had apostatized from Judaism. I think that Joseph Shulam probably has it right when he surmises that the more zealous Jews were, the more problem they had with association with gentiles. Yes, the Jerusalem Council had declared its edict regarding the acceptance of gentiles. Yes, these Jews were no doubt also aware of Peter's encounter with God in a vision (when the cloth with the animals was let down from Heaven) whereby God told Peter that the Jewish tradition that gentiles were inherently unclean was wrong. However we must keep reminding ourselves that what Jews followed was **Halakhah**; and that didn't change in any significant way for Jews who accepted Yeshua as Messiah. So even if gentiles weren't inherently unclean, to the Jewish mind gentiles were involved nearly daily in unclean activities that thus rendered them ritually unclean (just as improper activities could render any Jew ritually unclean). Add to that the subjugation of Rome that the Jews were under, and regardless of the Gospel, Jews had little regard for gentiles. That Paul seemed so focused on saving gentiles didn't go over well at all; at least it didn't among the Holy Land Jews.

The other point in James reminding Paul of the Jerusalem Council edict was probably to affirm that it was still in force as originally given; nothing had changed or supplanted it.

Verse 26 informs us that Paul did what James suggested; and he did it immediately (the next day). First he purified himself (he had come from the Diaspora so it was a given that he would have arrived in Jerusalem in a ritually unclean state). Now clean, he was able to enter the outer courts of the Temple but only to tell the priests when his period of purification would end, which would then determine when he could approach the altar area to make the vow sacrifices. The purification rituals can be described mainly as a wash and a wait. That is, one had to immerse in water and then afterwards, depending on the type of impurity one was being cleansed from, had to wait anywhere from the change of the current day to the next day, or

Judaïsme, maar het werd als bijzonder verdienstelijk beschouwd als iemand betaalde voor de gelofteoffers van anderen. Merk op dat Jakobus zegt dat "**wij** hebben" 4 mannen onder een gelofte; de "wij" die blijkbaar betekent dat de 4 leden waren van De Weg: zij waren Gelovigen. Dus stel je dit voor: 4 Gelovige Joden voltooiden gewoon een gelofte en stonden op het punt om ritueel zichzelf te zuiveren en gingen toen naar de Tempel om te offeren bij het altaar. Wacht; is ons niet geleerd dat de Wet dood en weg is? Blijkbaar dachten gelovigen in Paulus' tijd zo niet.

Dit gelofteoffer in vers 24 was duidelijk het formele einde van een Nazireeërde gelofte, waarvan de lengte meestal 30 dagen was (één maancyclus). Wat door deze 4 gelovige joden precies was beloofd, is ons niet verteld; maar het maakt niet echt uit, omdat alle geloften van dit type gemeen hadden dat je wijn of een ander druifproduct niet kon drinken, of je werd ritueel onrein, of je kon je haar eender wanneer tijdens die 30 dagen knippen. Aan het einde van de gelofteperiode moest de kandidaat 3 verschil-lende offers brengen bij de Tempel: een vredesoffer, een zond-offer en een brandoffer. Dit was een dure aangelegenheid; dus als Paulus voor 4 mannen plus zichzelf betaalde liet dat een buitengewone mate van toewijding en vrijgevigheid zien aan degenen die hem in de gaten hielden. Hoe belangrijk Paulus ook was voor de beweging, het was de bedoeling van Jakobus dat de daden van Paulus zo'n impact zouden hebben dat het voor die sceptische Joden bijna onmogelijk zou zijn om te blijven geloven in het valse gerucht dat Paulus zich had afgekeerd van het Jodendom. Vers 25 is fascinerend; wat probeert Jakobus te communiceren? Waarom Paulus herinneren aan de eisen die de Raad van Jeruzalem heeft gesteld aan de heidenen die zich bij De Weg wilden aansluiten, juist omdat hij daar een belangrijke rol in heeft gespeeld? Voor Jakobus was er kennelijk een verband tussen wat Paulus met de heidenen deed en de mening onder de Judese Joden dat Paulus van het Judaïsme was afgeweken. Ik denk dat Joseph Shulam het waarschijnlijk bij het rechte eind heeft wanneer hij vermoedt dat hoe meer ijverige Joden er waren, hoe meer problemen ze hadden met de omgang met niet-Joden. Ja, het Concilie van Jeruzalem had zijn decreet betreffende de aanvaarding van heidenen bekendgemaakt. Ja, deze Joden waren ongetwijfeld ook op de hoogte van Petrus' ontmoeting met God in een visioen (toen de doek met de dieren uit de hemel werd neergelaten), waarbij God Petrus vertelde dat de joodse traditie dat heidenen van nature onrein waren verkeerd was. Maar we moeten onszelf eraan blijven herinneren dat wat de Joden volgden **Halachah** was; en dat veranderde niet echt voor Joden die Yeshua als Messias accepteerden. Dus ook al waren niet-Joden niet inherent onrein, voor de Joodse geest waren niet-Joden bijna dagelijks betrokken bij onreine activiteiten waardoor ze ritueel onrein werden (net zoals ongepaste activiteiten elke Jood ritueel onrein konden maken). Reken daarbij de onderwerping van Rome welke de Joden verduurden, en dus weinig respect voor de niet-Joden konden opbrengen, ongeacht het evangelie. Dat Paulus zo gericht leek op het redden van niet-Joden lag helemaal niet goed; althans niet bij de Joden van het Heilige Land.

Het andere punt van Jakobus die Paulus aan het edict van de Raad van Jeruzalem herinnerde, was waarschijnlijk om te bevestigen dat het nog steeds van kracht was zoals het oorspronkelijk was gegeven; niets was veranderd of vervangen.

Vers 26 vertelt ons dat Paulus deed wat Jakobus voorstelde; en hij deed het onmiddellijk (de volgende dag). Eerst reinigde hij zichzelf (hij was uit de diaspora gekomen dus was het een gegeven dat hij in een ritueel onreine staat in Jeruzalem moet zijn aangekomen). Nu gereinigd, was hij in staat om de voorhoven van de Tempel binnen te gaan, maar alleen om de priesters te vertellen wanneer zijn zuiveringsperiode zou eindigen, wat dan zou bepalen wanneer hij het altaargebied zou kunnen naderen om de gelofte-offers te brengen. De reinigings-rituelen kunnen voornamelijk worden beschreven als een wassing en een wachttijd. D.w.z., men moest zich onderdom-pelen in water en daarna - afhankelijk van het soort onreinheid waar men van werd gereinigd - vanaf de verandering van toestand wachten vanaf de huidige dag tot de

commonly 7 days. Verse 27 confirms that the wait for Paul was 7 days.

Everything seemed to be going to plan when some non-Believing Jews from Asia recognized Paul. What were they doing there in Jerusalem at the same time as Paul? They had come for Shavuot. They knew immediately who it was, grabbed him, and began to shout for other Jews to come and help them deal with this apostate from Judaism. So the process that James had envisioned was prematurely interrupted; Paul never got the opportunity to bring his sacrifices along with the 4 men and their sacrifices to the Temple Altar. Instead, the prophecy that Agav had prophesied to Paul in Caesarea was coming about.

volgende dag, of gewoonlijk 7 dagen. Vers 27 bevestigt dat het wachten voor Paulus 7 dagen was.

Alles leek volgens plan te gaan toen een aantal niet-gelovige Joden uit Azië Paulus herkende. Wat deden zij daar in Jeruzalem op hetzelfde moment als Paulus?? Ze waren gekomen voor Shavuot. Ze wisten meteen wie het was, grepen hem en begonnen te schreeuwen dat andere Joden hen zouden komen helpen omgaan met deze afvallige uit het Jodendom. Dus het proces dat Jakobus voor ogen had, werd vroegtijdig afgebroken; Paulus kreeg nooit de gelegenheid om zijn offers samen met die van de 4 mannen naar het Tempelaltaar te brengen. In plaats daarvan ging de profetie die Agav in Caesarea tot Paulus had profeteerd, in vervulling.